

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **J. S.**
bytem X

zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2021, č. j. 177948/2020/KUSK, sp. zn. SZ_177948/2020/KUSK/2, ve znění opravného usnesení ze dne 25. 5. 2021, č. j. 065439/2021/KUSK, sp. zn. SZ_177948/2021/KUSK/4,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.**
- II. Žaloba se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 10. 2020, č. j. 253/2020-DS-73/18-1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) a d) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o zápis změny vlastníka vozidla tovární značky OPEL Astra, registrační značky Xa (dále jen „předmětné vozidlo“), do registru vozidel z důvodu nedoložení zákonem stanovených dokladů a nezaplacení správního poplatku. Oprava provedená usnesením specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku se týkala pouze správného uvedení právního předpisu, jehož bylo ve věci užito [zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, byl opraven na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“)].
2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že předmětné vozidlo prodala P. Š., nar. Xb, bytem Xc (dále jen „nový vlastník“). Dle výslovné dohody mezi žalobkyní jako prodávající a novým vlastníkem jako kupujícím měl zápis změny vlastníka vozidla zajistit kupující (nový vlastník), který tak ale neučinil, čímž se žalobkyně dostala do situace, kdy je na ní registrováno vozidlo, které ve skutečnosti již nevlastní a ani fyzicky u sebe nemá ani mít nemůže. Žalobkyni tak chodí různé pokuty, výzvy, a to nejen z České republiky, ale i například z Francie. Žalobkyně neví, kde kupující je, ani to, kdo předmětné vozidlo ve skutečnosti používá. Žalobkyně proto usilovala o to, aby správní orgán I. stupně provedl zápis změny vlastníka vozidla dle § 8a zákona o podmínkách provozu.
3. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně k zápisu změny vlastníka nedoložila všechny požadované dokumenty. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný zamítl, přičemž dle žalobkyně tak učinil rozhodnutím, které obsahově připomíná formulář, a v němž se nevypořádal se všemi odvolacími důvody.
4. Žalobkyně má za to, že byla na svých právech zkrácena porušením svých práv v předcházejícím řízení a oběma vydanými správními rozhodnutími. K tomu uvádí, že již v odvolání namítala vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť se v něm uvádí, že řízení o žádosti žadatelky se zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a současně, že se rozhoduje ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Podle žalobkyně není možné, aby jedno správní rozhodnutí (zde prvostupňové rozhodnutí) bylo založeno současně na § 66 správního řádu o zastavení řízení a současně na § 67 správního řádu o zamítnutí žádosti. Za situace, kdy žalovaný tuto vadu ignoroval tím, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil, zatížil vadou i napadené rozhodnutí, jež je vnitřně nepřezkoumatelné a jako takové by mělo být zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému řízení.

5. Žalobkyně dále uvedla, že v odvolání rovněž namítala absenci výzvy správního orgánu I. stupně k doložení požadovaných dokumentů a k zaplacení správního poplatku, neboť žádná taková výzva jí doručena nebyla. Žalovaný tuto námitku zcela ignoroval a vůbec se k ní nevyjádřil. Vadou je tak zatíženo nejen prvostupňové, ale i napadené rozhodnutí. I kdyby v daném případě bylo prvostupňové rozhodnutí skutečně rozhodnutím o zastavení řízení (a napadené rozhodnutí potom rozhodnutím, které toto zastavení řízení potvrzuje), je zřejmé, že správní orgán I. stupně podmínky pro zápis změny vlastníka vozidla meritorně zkoumal, a měl tedy povinnost vyzvat účastníky řízení k seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu.
6. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na komentář J. Vedrala ke správnímu řádu (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012), v němž se na str. 406 uvádí: „Vzhledem ke smyslu a účelu § 36 odst. 3 (navazujícímu, jak již bylo uvedeno na čl. 38 odst. 2 Listiny) a vzhledem k charakteru procesních rozhodnutí se právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vztahuje jen k rozhodnutí o předmětu řízení. Na druhou stranu je třeba vzít v potaz, že některá rozhodnutí vydávaná ve formě usnesení mohou mít z hlediska účastníků řízení povahu „rozhodnutí ve věci“, což je třeba příklad usnesení o zastavení řízení...“ Uvedený názor, tedy povinnost výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu také při zastavení řízení, konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 76/2017-21. Ostatně kdyby správní orgán I. stupně skutečně řádně zaslal žalobkyni výzvu k seznámení se s podklady, mohla by nahlédnout do spisu a mimo jiné zjistit, že správní orgán I. stupně neposlal žalobkyni výzvu k doložení požadovaných dokumentů a k zaplacení správního poplatku, a mohla na tuto skutečnost reagovat již tehdy a nikoliv tuto vadu vytýkat až v rámci odvolání či v rámci správní žaloby.
7. Žalobkyně dále namítá obsahové vady napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Odkazuje na § 8 zákona o podmínkách provozu, podle kterého platí, že na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka vozidla je obecní úřad s rozšířenou působností povinen provést registraci změny vlastníka vozidla, a to po doložení stanovených dokumentů. Dále zmiňuje § 8a zákona o podmínkách provozu, podle něhož je obecní úřad s rozšířenou působností povinen registraci změny vlastníka vozidla provést i na základě žádosti jen jednoho z účastníků převodu vlastnického práva, tedy buď jen na základě žádosti dosavadního vlastníka, či jen na základě žádosti nového vlastníka. K takové registraci dochází v situaci, kdy nový či dosavadní vlastník vozidla neposkytne dostatečnou součinnost k podání společné žádosti. I za této situace ovšem zákon o pozemních komunikacích vyžaduje doložení některých dokumentů. Žalobkyně doložila veškeré dokumenty, které má k dispozici. Z objektivních důvodů nemůže doložit zbývající dokumenty, které má u sebe nový vlastník.
8. Žalobkyně je fyzickou osobou, není v její moci vyzvat nového vlastníka k poskytnutí součinnosti tak, aby nový vlastník na její výzvu tuto součinnost skutečně poskytl. Žalobkyně si ani nemůže vyžádat doklad o pojištění, doklad o evidenční kontrole a velký a malý technický průkaz. Správní orgán I. stupně však v takovém postavení je. V souladu se zásadou materiální pravdy a v souladu s vyšetřovací zásadou je na správním orgánu I. stupně, aby řádně a náležitě zjistil skutkový stav. O to více za situace, kdy žalobkyně tuto možnost legálně nemá. Žalobkyně proto vytýká prvostupňovému a napadenému rozhodnutí a řízení předcházejícímu vydání správních rozhodnutí, že správní orgán I. stupně nevyzval nového vlastníka k doložení požadovaných dokumentů, když žalobkyně výslovně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že tyto dokumenty nemá. Žalovaný

pak uvedené svým zamítnutím odvolání potvrdil. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 50 správního řádu, dle kterého platí, že „*správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu*“. Podle žalobkyně je nepochybně ve veřejném zájmu, aby v registru vozidel byli vedeni jako vlastníci vozidel skuteční vlastníci vozidel, mimo jiné, aby s nimi mohla být řešena případná porušení pravidel a podobně. Rozhodně není ve veřejném zájmu, aby v registru vozidel byl jako vlastník uváděn někdo, kdo vlastníkem vozidla již není, vozidlo neužívá, a ani neví a nemůže vědět, kde vozidlo je. Ve veřejném zájmu tak bylo a je, aby správní orgán I. stupně zjistil skutečnosti důležité pro zápis změny vlastníka vozidla v registru vozidel. I v důvodové zprávě k zákonu č. 63/2017 Sb., jímž bylo do zákona o podmínkách provozu vloženo ustanovení § 8a zákona o podmínkách provozu, vyplývá důraz na to, aby registraci změny vlastníka vozidla mohl provést sám pouze nový či pouze stávající vlastník bez součinnosti druhého. Výslovně se v důvodové zprávě uvádí, že se „*navrhuje se vložit výslovnou právní úpravu situace, kdy vlastník vozidla žádá, aby byl zapsán jako jeho provozovatel - tj. aby byl vyškrtnut provozovatel stávající. V takovém případě musí mít možnost toto učinit i bez součinnosti se zapsaným provozovatelem (obdobně jako tuto možnost má zapsaný provozovatel). I zde se jedná o doporučený postup ze strany Ministerstva dopravy již za stávající právní úpravy*“.

9. V posledku žalobkyně pro případ, že by se ukázalo, že důvody uplatněné v žalobě nejsou dostatečné, navrhla, aby soud dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil řízení do rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 57 A 93/2018, kterým je navrženo zrušení § 8a odst. 2 zákona o podmínkách provozu ve slovech „*a odst. 4 písm. b)*“.
10. Již na tomto místě soud konstatuje, že návrhu žalobkyně vyhověl a usnesením ze dne 16. 8. 2021, č. j. 51 A 18/2021-25, řízení přerušil, když ověřil, že uvedený návrh byl Ústavnímu soudu podán dne 22. 12. 2020, je veden pod sp. zn. Pl. ÚS 114/20, a do dne podání žaloby o něm nebylo rozhodnuto.
11. Následně soud zjistil, že Ústavní soud o předmětné ústavní stížnosti rozhodl svým nálezem ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, uveřejněným pod č. 470/2021 Sb., čímž odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno, proto soud rozhodl o pokračování v řízení (výrok I).

II. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, neboť žalobkyně k zápisu změny vlastníka předmětného vozidla nepředložila požadované doklady, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28, bod 13 a 14, podle kterého je správný postup správních orgánů, pokud nevyhověly žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla z důvodu nepředložení všech dokladů požadovaných zákonem o pravidlech provozu. Žalovaný dodal, že žádné procesní pochybení nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, protože rozhodování o žádosti o zápis změny vlastníka vozidla bez předložení zákonem předepsaných příloh vždy musí skončit zamítnutím této žádosti.

III. Posouzení žaloby soudem

13. Úvodem soud předesílá, že Ústavní soud v citovaném nálezu ze dne 9. 11. 2021 neshledal neústavnost požadavku plynoucího z 8a odst. 2 ve slovech „*a odst. 4 písm. b)*“ zákona o podmínkách provozu (jak bude zmíněno níže). Soud proto mohl přistoupit

k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, jehož zrušení se žalobkyně rovněž domáhá, a dospěl k závěru, že žaloba není navzdory dílčím pochybením jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, důvodná.

14. Z § 8a odst. 2 zákona o podmínkách provozu vyplývá, že „Pro žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla do registru silničních vozidel a její přílohy platí § 8 odst. 3 a odst. 4 písm. b) obdobně.
15. Podle § 8 odst. 4 písm. a) zákona o podmínkách provozu: „K žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla se přiloží a) v případě převodu vlastnického práva 1. technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, 2. protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší než 30 dní, a 3. zelená karta vydaná podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, není-li silniční vozidlo vyřazeno z provozu.“
16. Podle § 8 odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu platí, že k žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla se přiloží (...) v případě přechodu vlastnického práva doklad o nabytí vlastnického práva k silničnímu vozidlu a doklady podle písmene a); k žádosti se nepřikládají technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, nemá-li je žadatel k dispozici, a protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, podává-li žadatel současně žádost o zápis zániku silničního vozidla.
17. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že „Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“.
18. Podle § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu je důvodem zastavení řízení o žádosti nezaplacení správního poplatku.
19. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 23. 9. 2020 správnímu orgánu I. stupně žádost o zápis změny vlastníka předmětného vozidla. Správní orgán I. stupně výrokem svého rozhodnutí (usnesení) ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. Čj:253/2020-DS-73/18-1, řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jelikož žadatel (scil. žadatelka) ani nový vlastník nedoložil zákonem stanovené doklady k převodu předmětného vozidla a nezaplatil správní poplatek ve stanovené lhůtě, respektive po výzvě správního orgánu, k jehož zaplacení byl podle § 3 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích v řízení povinen. V odůvodnění rozhodnutí je k druhému důvodu zastavení řízení odkázáno na § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu a konkretizovány nepředložené doklady, jimiž měly být: technický průkaz, osvědčení o registraci silničního vozidla, protokol o evidenční kontrole silničního vozidla a zelená karta.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila v zásadě shodné výhrady jako v nyní posuzované žalobě, mj. vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí zapříčiněnou zmateným uvedením ustanovení správního řádu, podle nichž správní orgán I. stupně rozhodoval [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu o zastavení řízení versus § 67 odst. 1 téhož právního předpisu o věcném posouzení žádosti] a nedostatečnost skutkových zjištění.
21. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění, konkrétně v poslední větě prvního odstavce pak (jak správně tvrdí žalobkyně) uvedl, že prvostupňovým rozhodnutím byla odvolatelce (žalobkyni) zamítnuta žádost o zápis změny vlastníka předmětného vozidla. Žalovaný dále odkázal na právní úpravu obsaženou v § 8 zákona o pravidlech provozu, konkrétně na možnost podat žádost

o zápis změny i bez součinnosti druhého, avšak vždy za současného předložení potřebných dokladů, když je především na prodávající (žalobkyni), aby při převodu vlastnictví k silničnímu vozidlu (a ideálně ještě před ním) jednala přiměřeně odpovědně a obezřetně tak, aby mohla splnit svou zákonnou povinnost požádat o zápis změny vlastníka se všemi náležitostmi, čímž se vyhne případným negativním důsledkům. K provedení zápisu proto nestačí pouhé předložení kupní smlouvy bez úředně ověřených podpisů, neboť musí být ověřeno, že identifikátory vozidla jsou v souladu s údaji uvedenými v registru, tj. zda vozidlo skutečně existuje a zda jsou údaje v kupní smlouvě pravdivé, jinak nelze vyloučit, že vozidlo má stále v držení vlastník či provozovatel nebo bylo vozidlo odstaveno či rozebráno na náhradní díly. Požadované doklady však odvolatelka nedoložila a na výzvu správního orgánu I. stupně je nedoložil ani nový vlastník. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud nevyhověl žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla z důvodu nepředložení všech požadovaných dokladů. Závěrem žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy.

22. Soud se s právním řešením přijatým správními orgány v situaci, v níž se žalobkyně nacházela, když neměla k dispozici zákonem o podmínkách provozu vyžadované doklady, ztotožňuje. Nepředložení dokladů totiž bránilo pokračování v řízení, čímž byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho zastavení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jež tak bylo zcela na místě. Zde odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57, v němž bylo vysloveno, že: *„Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu Jak správně uvedl krajský soud, následkem nedoložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti je dle judikatury Nejvyššího správního soudu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu...“*. Odkazovaný rozsudek zcela koresponduje se závěry přijatými v pozdějším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, čj. 9 As 346/2019-28, jehož se ve vyjádření k žalobě dovolává žalovaný.
23. Soud ještě dodává, že právní názor zaujatý žalovaným v napadeném rozhodnutí je plně v souladu nejenom s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale také s později vyslovenými závěry Ústavního soudu ve shora zmíněném nálezu ze dne 29. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20. V něm se Ústavní soud zabýval argumentací předkládajícího soudu, že platná zákonná úprava neumožňuje dosavadnímu v registru zapsanému vlastníku, aby se účinně domáhal zápisu změny údaje o vlastnictví k vozidlu v situaci, kdy nový vlastník neposkytuje součinnost a dosavadní vlastník nedisponuje protokolem o evidenční kontrole silničního vozidla nikoli starším než 30 dní a tzv. zelenou kartou. Dosavadnímu vlastníku je tak znemožněno domáhat se souladu zapsaného stavu se stavem skutečným. Tuto překážku předkládající soud považoval za zásah do ústavně zaručeného práva na soudní a jinou právní ochranu.
24. Situace popsaná předkládajícím soudem je identická se situací žalobkyně v nyní posuzované věci. Nález Ústavního soudu tedy řešil stejné právní otázky, které byl povinen posoudit i zdejší soud. Lze proto na jím přijaté právní závěry plně odkázat i v nyní posuzované věci.
25. Ústavní soud mj. konstatoval, že *„je nutné přihlédnout k tomu, že řízení podle § 8a zákona o podmínkách provozu je koncipováno jako řešení situace, do které se dosavadní či nový*

vlastník dostal v důsledku porušení své původní povinnosti podat společnou žádost ve stanovené lhůtě podle § 8 odst. 2 téhož zákona, a to včetně požadovaných dokumentů (bod 52). Shora uvedené právní prostředky civilního soudnictví (žaloba na vydání vozidla a dokladů - doplněno zdejší soudem) lze považovat za účinné, neboť se z ničeho nepodává zájem na mimořádně rychlém vyřešení dané situace. Vždy je sice zájem na co nejrychlejší řešení určité záležitosti před orgánem veřejné moci, zde je však jistá komplikovanost a možná zdlouhavost řešení kompenzována právě tím, že nový nebo dosavadní vlastník se dostal do posuzované situace vlastním přičiněním (porušením zákonné povinnosti). Nadto, nesoučinnost jedné z osob je věcí nastavení vzájemných práv a povinností nového a dosavadního vlastníka. Je proto legitimní, ponechává-li právní řád řešení takové záležitosti na civilních soudech. Je třeba rovněž zdůraznit, že neposkytla-li jedna z osob potřebnou součinnost, mělo by druhé osobě zásadně náležet právo na náhradu škody. Takové posouzení však náleží výhradě obecným soudům po zhodnocení konkrétních okolností dané věci (bod 53). Na shora popsanou konstrukci, jak překlenout důsledky napadeného ustanovení, je proto třeba hledět právě v tomto celkovém kontextu. Byť Ústavní soud připouští, že řešení, které právní řád poskytuje, není optimální, pro posouzení ústavnosti napadeného ustanovení je rozhodné, že právní řád změnu či odstranění údajů v registru vozidel, které odporují skutečnosti, ve svém důsledku umožňuje, a to za daných specifických okolností účinně. Hledání "věcně správného" nebo "optimálního" řešení totiž Ústavnímu soudu v řízení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy nepřisluší (bod 54). Závěrem je nutné apelovat na orgány veřejné moci, aby v souladu s výše uvedeným příslušné právní předpisy vykládaly ústavně konformně v tom smyslu, aby vyloučily případnou odpovědnost za přestupky v situaci, kdy dosavadní vlastník podá žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla podle § 8a zákona o podmínkách provozu, umožnily dosavadnímu vlastníkovi na základě pravomocného rozsudku civilního soudu o určení, že není vlastníkem daného vozidla, odstranit údaj o vlastnictví daného vozidla z registru vozidel, a aby umožnily novému vlastníkovi domáhat se vydání vozidla nebo potřebných dokladů tak, aby nový vlastník byl schopen povinnost stanovenou napadeným ustanovením splnit a zajistit soulad údajů evidovaných v registru vozidel se skutečným stavem. Jedině tak lze zajistit, aby údaje o vlastníkovi vozidla v registru vozidel neodporovaly skutečnému stavu nebo aby se důsledky napadeného ustanovení jinak negativně nepromítly do jeho právní sféry (bod 55).

26. Z výše nastíněné právní úpravy a judikatorních závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (od nichž se zdejší soud nemá důvod odchýlit) je zjevné, že žalobní bod není ani nemohl být důvodný, neboť žalobkyně ke své žádosti povinné doklady nepředložila. S ohledem na to soud nepřisvědčuje ani námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť žalobkyně nikterak nezpochybňuje, že žádost o zápis změny vlastnictví předmětného vozidla podala bez vyžadovaných dokladů.
27. K tvrzení žalobkyně, že jí měla být zaslána výzva k doložení potřebných dokladů a že správní orgán I. stupně podmínky změny zápisu vlastníka předmětného vozidla meritorně zkoumal a byl proto povinen před vydáním prvostupňového rozhodnutí dát žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jak mu ukládá § 36 odst. 3 správního řádu, soud uvádí následující:
28. Žalobkyně se mýlí, pokud tvrdí, že správní orgán I. stupně věc posuzoval meritorně. Správní orgán I. stupně totiž pouze nesprávně v záhlaví svého rozhodnutí (a pouze tam) zmínil § 67 odst. 1 správního řádu. Z výroku jím vydaného prvostupňového rozhodnutí je však zcela zjevné, že řízení zastavil, aniž by se žádostí žalobkyně věcně zabýval. Jelikož tedy k pochybení správního orgánu I. stupně došlo toliko v záhlaví jím vydaného

rozhodnutí, nikoli v jeho výroku, který jako jediný je právně závazný, nejde o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nemůže způsobit ani to, že správní orgán I. stupně teprve až v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu, neboť výrok jeho rozhodnutí obsahuje slovní tohoto důvodu zastavení řízení, jímž je nezaplacení správního poplatku.

29. Pokud jde o žalobní námitky, v nichž žalobkyně tvrdí, že měla být správním orgánem I. stupně vyzvána jednak k doložení dokladů potřebných k zápisu změny vlastníka v registru vozidel a dále dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, soud souhrnně konstatuje, že věc žalobkyně žádný z naznačených procesních postupů nevyžadovala.
30. Výzvu k doložení dokladů nebylo třeba žalobkyni zasílat, neboť z výše citované a již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že je především na žadateli, aby k žádosti připojil všechny zákonem vyžadované doklady, neboť jen tehdy lze žádosti o zápis změny vlastníka v registru vozidel vyhovět, v opačném případě je bez dalšího dán důvod k zastavení řízení. V tomto konkrétním případě by taková výzva byla zcela neúčelná, neboť sama žalobkyně potvrzuje, že žádnými jinými doklady, než kupní smlouvou, nedisponovala.
31. Výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo třeba žalobkyni zasílat proto, že (jak uvedeno výše) ve věci žádosti žalobkyně nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, s nímž je splnění této povinnosti ze strany správního orgánu zásadně spojeno. Dále i proto, že se ve správním spise žádné jiné podklady (podstatné pro rozhodnutí) než žádost žalobkyně a kupní smlouva, jejichž obsah žalobkyně znala, neboť je sama předložila, nenacházely a nebyly nově založeny ani novým vlastníkem, neboť ten na výzvu správního orgánu I. stupně k doložení nezbytných dokladů nereagoval. Soud nepochybně, že opomenutí či nesprávná aplikace § 36 odst. 3 správního řádu je obvykle považováno za zásadní procesní nedostatek, nicméně za nežádoucí považuje pouhou mechanickou aplikaci tohoto ustanovení v případech, kdy jeho užití není nutné, tak jako v nyní posuzované věci. I kdyby soud snad přeci jenom ve světle komentářové literatury (viz bod 6), na kterou žalobkyně v žalobě odkázala, připustil, že žalobkyni měla být výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu zaslána, nemohla by mít tato procesní vada vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť aplikace označeného ustanovení by v dané věci bylo toliko formální, bez jakéhokoli efektu pro dané řízení.
32. Žalobkyně vedle odkazu na komentářovou literaturu (viz bod 6) argumentovala i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, čj. 4 As 76/2017-21. Ten však podle soudu není v nyní posuzované věci využitelný, neboť v případě řešeném Nejvyšším správním soudem rozhodl správní orgán o zastavení řízení ještě před uplynutím lhůty stanovené žalobci (žadateli) k doplnění jeho žádosti a v době, kdy žalobce stále měl možnost správnímu orgánu předložit to, co od něj požadoval. Nejvyšší správní soud proto konstatoval porušení zásady legitimního očekávání (neboť správní orgán měl o žádosti rozhodnout až po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě) a neexistenci důvodu pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Šlo tak o odlišnou situaci, než ve věci žalobkyně. Soud tak pouze opakuje, že žalobkyni nebylo třeba žádnou z výzev zasílat, neboť, jak sama uváděla, žádnými jinými doklady nedisponovala a ve správním spise se kromě žádosti žalobkyně a výzvy novému vlastníkovu žádné jiné podklady významné pro rozhodnutí nenacházely. Obě výzvy by tak byly pouhým formalismem.

33. K námitce žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval odvolací námitkou, v níž poukazovala na absenci výzvy správního orgánu I. stupně k doložení požadovaných dokladů a k zaplacení správního poplatku, soud uvádí, že § 66 odst. 1 správního řádu upravuje zastavení řízení z vícero důvodů (zde z důvodu nepředložení potřebných dokladů a pro nezaplacení správního poplatku). Zjistí-li odvolací orgán naplnění alespoň jednoho ze zastavovacích důvodů, není jeho povinností zabývat se důvody dalšími. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (viz str. 3 uprostřed) zaměřil na posouzení opodstatněnosti zastavení řízení z důvodu nepředložení potřebných dokladů [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Uvedený důvod vyhodnotil jako naplněný, přičemž tuto svoji úvahu řádně a v dostatečném rozsahu odůvodnil. Se závěry žalovaného se soud zcela ztotožňuje, neboť není pochyb o tom, že žalobkyně k žádosti o zápis změny vlastníka požadované doklady nedoložila. Žalovaný tak nebyl povinen zabývat se i druhým zastavovacím důvodem podle § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu, tj. nezaplacením správního poplatku, neboť bez ohledu na to, že žalobkyně nebyla vyzvána k jeho zaplacení, obstál důvod k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, s čímž se soud plně ztotožňuje.
34. Důvodná není ani námitka žalobkyně poukazující na pochybení žalovaného spočívající v tom, že v napadeném rozhodnutí uvedl zcela odlišný způsob rozhodnutí o žádosti žalobkyně, když konstatoval, že správní orgán I. stupně odvolatelce (žalobkyni) zamítl žádost o zápis změny vlastníka předmětného vozidla. Třebaže si je soud vědom tohoto pochybení žalovaného, nemůže ani v souvislosti s ním dospět k závěru, že jde o vadu, která způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. I pro takovou situaci totiž platí, že závazný je toliko výrok napadeného rozhodnutí, jemuž nelze ničeho vytknout, neboť v něm žalovaný v souladu se zákonem konstatoval, že odvolání žalobkyně zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, tedy ponechává v platnosti prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a zjištěné procesní vady nezpůsobují nezákonnost správních rozhodnutí, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a tudíž jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 27. ledna 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu